

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 513/2018-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2019 prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOIMPEX Holíč, spol. s r. o., Námestie mieru 20, Holíč, zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Športová 45, Dunajská Streda, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Skalica č. k. 5 C 16/2013-545 z 13. novembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti STAVOIMPEX Holíč, spol. s r. o., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Skalica č. k. 5 C 16/2013-545 z 13. novembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Skalica č. k. 5 C 16/2013-545 z 13. novembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Okresný súd Skalica je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti STAVOIMPEX Holíč, spol. s r. o., trovy konania v sume 390,50 € (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Lászlóa Lengyela, Športová 45, Dunajská Streda, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 513/2018-20 z 27. septembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOIMPEX Holíč, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 16/2013-545 z 13. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Uznesenie č. k. IV. ÚS 513/2018-20 z 27. septembra 2018 bolo prijaté senátom ústavného súdu v zložení sudkyňa Ľudmila Gajdošíková (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš (sudca spravodajca) a sudca Ladislav Orosz. Vzhľadom na skutočnosť, že sudkyňa Ľudmila Gajdošíkovej a sudcovi Ladislavovi Oroszovi skončilo 16. februára 2019 funkčné obdobie, tento nálezh bol v súlade s čl. II bodom 2 písm. a) Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára

2019 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 13. februára 2019 prijatý senátom ústavného súdu v zložení sudkyňa Jana Baricová (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš (sudca spravodajca) a sudca Mojmír Mamojka.

3. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania o zaplatenie sumy 152 370,92 € na strane žalovanej. Na strane žalobcov vystupovalo dvanásť žalobcov zastúpených jedným advokátom.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 16/2013-473 z 11. mája 2017 rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne sumu 9 491,82 €, žalobcovi v 3. rade sumu 5 052,73 €, žalobkyni vo 4. rade sumu 5 052,73 €, žalobcovi v 5. rade sumu 9 589,05 €, žalobcom v 9. a 10. rade spoločne sumu 7 852,39 € a žalobcom v 11. a 12. rade spoločne sumu 7 496,07 €. Okresný súd konanie v časti žaloby žalobkyne v 6. rade o zaplatenie sumy 16 856,68 € a v časti žaloby žalobcov v 7. a 8. rade o zaplatenie sumy 17 764,38 € zastavil a žalobu vo zvyšku zamietol. Okresný súd ďalej rozhodol, že žalobcovia v 1. až 5. rade a v 9. až 12. rade majú nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a že sťažovateľka má nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v 6., 7. a 8. rade v plnom rozsahu.

5. Okresný súd následne uznesením č. k. 5 C 16/2013-522 z 10. augusta 2017 rozhodol o trovách konania vo výroku tak, že sťažovateľka je povinná *„zaplatiť žalobcovi titulom náhrady trov konania sumu 12.186,12 eur k rukám jeho právneho zástupcu“*.

6. Proti označenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala, že okresný súd postupoval nesprávne, keď žalobcom priznal náhradu trov aj za úkony označené ako prevzatie a príprava zastúpenia, návrh na vydanie platobného rozkazu, oprava a doplnenie podaného návrhu na vydanie platobného rozkazu a návrh na mimosúdne riešenie sporu. Sťažovateľka ďalej namietala, že okresný súd nesprávne určil tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby, keď nesprávne vychádzal z celej, všetkými žalobcami uplatnenej sumy, a teda *„vychádzal aj z takých nárokov, ktoré si neuplatnili úspešní žalobcovia“*. Tiež namietala, že okresný súd nesprávne určil náhradu

za stratu času a cestovné náhrady. Podľa názoru sťažovateľky mali byť celkové trovy konania vypočítané v sume 5 946,59 €.

7. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky zamietol. Konštatoval, že tarifnú odmenu za jeden právny úkon bolo potrebné vypočítať z výpočtového základu vo výške 149 699,42 € a že bolo preukázané, že právny zástupca žalobcov vykonal všetky ním uplatňované právne úkony.

8. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že okresný súd nesprávne určil tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby, pretože nesprávne vychádzal zo súhrnnej sumy všetkých uplatnených nárokov, a teda zohľadnil aj nároky, ktoré si uplatnili neúspešní žalobcovia, vo vzťahu ku ktorým bolo konanie zastavené.

9. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd priznal žalobcom aj náhradu takých výdavkov, ktoré nespĺňajú všetky znaky trov konania. K tomuto tvrdí, že okresný súd sa pri svojom rozhodovaní odklonil od ustáleného výkladu účelne vynaloženého výdavku.

10. Sťažovateľka tiež tvrdí, že okresný súd nesprávne určil náhradu za stratu času, keďže právny zástupca žalobcov výšku nároku na náhradu za stratu času vôbec nepreukázal, a chybné vypočítal aj cestovné náhrady, keď „*náhradu za najazdené km započítal dvakrát*“.

11. K opodstatnenosti sťažnosti sa na výzvu ústavného súdu vyjadrila predsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. 1 SprV 62/2018 zo 7. novembra 2018, v ktorom zrekapitulovala priebeh konania a v stručnosti konštatovala, že zákonný sudca sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a zotráva na ňom.

12. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení z 23. novembra 2018 k označenému prípisu uviedla, že v ňom nie je žiadne tvrdenie, ktoré by bolo spôsobilé spochybníť alebo vyvrátiť opodstatnenosť jej sťažnosti ústavnému súdu.

13. Ústavný súd so súhlasom oboch účastníkov podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd už judikoval, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (I. ÚS 198/07, II. ÚS 272/08). Obdobne to v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri rozsudok vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. 9. 1997, sťažnosť č. 22410/93, bod 29).

20. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného súdneho konania (m. m. I. ÚS 119/2012, I. ÚS 629/2016, I. ÚS 233/2017). V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 48/2013, II. ÚS 364/2014).

21. Ústavný súd vo vzťahu k trovám konania ďalej judikoval, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť postupom všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

22. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne ešte neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov

rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že právo na prístup k súdu nie je absolútne a podlieha obmedzeniam, ktoré však nemôžu tento prístup obmedziť v takej miere, že by zasiahli samotnú podstatu tohto práva (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci Stanev proti Bulharsku zo 17. 1. 2012, sťažnosť č. 36760/06, bod 230).

24. Európsky súd pre ľudské práva navyše konštatoval, že riziko pochybenia na strane štátneho orgánu musí znášať samotný štát a že ak v konaní došlo k chybe, tá nesmie byť napravidovaná na úkor dotknutého jednotlivca (pozri rozsudok vo veci Šimecki proti Chorvátsku z 30. 4. 2014, sťažnosť č. 15253/10, bod 46; tiež rozsudok vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike z 27. 11. 2018, sťažnosť č. 8394/13, bod 25).

25. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že okresný súd nesprávne určil tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby, že priznal žalobcom aj náhradu takých výdavkov, ktoré nespĺňajú všetky znaky trov konania, a že nesprávne určil náhradu za stratu času a nesprávne vypočítal náhradu za najazdené kilometre.

26. Ústavný súd aj bez bližšieho preskúmania námietok sťažovateľky konštatuje, že výrok uznesenia okresného súdu č. k. 5 C 16/2013-522 z 10. augusta 2017, podľa ktorého je sťažovateľka povinná *„zaplatiť žalobcovi titulom náhrady trov konania sumu 12.186,12 eur k rukám jeho právneho zástupcu“*, je už na prvý pohľad vo vzťahu k rozsudku vo veci samej č. k. 5 C 16/2013-473 z 11. mája 2017 a k jeho výrokom zmätočný.

27. Okresný súd rozsudkom vo veci samej rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne sumu 9 491,82 €, žalobcovi v 3. rade sumu

5 052,73 €, žalobkyni vo 4. rade sumu 5 052,73 €, žalobcovi v 5. rade sumu 9 589,05 €, žalobcom v 9. a 10. rade spoločne sumu 7 852,39 € a žalobcom v 11. a 12. rade spoločne sumu 7 496,07 €, pričom konanie v časti žaloby žalobkyne v 6. rade o zaplatenie sumy 16 856,68 € a v časti žaloby žalobcov v 7. a 8. rade o zaplatenie sumy 17 764,38 € zastavil a žalobu vo zvyšku zamietol. Okresný súd taktiež rozhodol, že žalobcovia v 1. až 5. rade a v 9. až 12. rade majú nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a že sťažovateľka má nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v 6., 7. a 8. rade v plnom rozsahu.

28. S ohľadom na uvedené dáva ústavný súd do pozornosti okresného súdu skutočnosť, že žalobcov s ich samostatnými nárokmi bolo v predmetnom konaní viac, čo je vyjadrené v samotnom výroku rozsudku vo veci samej.

29. Úlohou okresného súdu, resp. súdneho úradníka pri výpočte výšky trov konania bolo postupovať v súlade so zákonom [zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“)] a s vyhláškou [vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)] a v nadväznosti na výrok samotného rozsudku vypočítavať tieto trovy vo vzťahu k úspešným žalobcom tak, ako to je uvedené vo výroku samotného rozsudku vo veci samej. Akýkoľvek iný postup je potrebné považovať za svojvoľný a arbitrárny.

30. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v prerokovávanej veci bolo povinnosťou okresného súdu (sudcu) na takéto zjavné a hrubé pochybenie v uznesení vydanom súdnym úradníkom, ktorého výrok nekorešponduje s výrokmi v rozsudku vo veci samej, zareagovať v napadnutom uznesení. Ak vyšší súdny úradník vypočítaval trovy konania vo vzťahu k (jednému) fiktívnemu žalobcovi namiesto toho, aby zohľadnil, že v danom prípade nejde o jedného žalobcu, ale o viacero úspešných (a neúspešných) žalobcov s ich čiastkovými nárokmi vo vzťahu k celkovej žalovanej sume, bolo úlohou sudcu takýto nesprávny postup pri výpočte trov napraviť. Okresný súd sa však obmedzil iba na paušálne potvrdenie nielen nesprávneho výpočtu trov konania, ale prehliadol aj zmätočný a nezmyselný výrok uznesenia vydaného súdnym úradníkom.

31. Uvedená skutočnosť, teda rozhodnutie o trovách konania v rozpore so zákonom a s vyhláškou (§ 10 ods. 1 a 2 a § 13 ods. 2 a 3 vyhlášky), je dostatočným dôvodom na to, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil bez toho, aby sa bližšie venoval námietkam sťažovateľky, keďže na nápravu prípadných iných pochybení bude mať okresný súd priestor pri opätovnom rozhodovaní o trovách konania.

32. Ústavný súd na záver konštatuje, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nie je dávať všeobecnému súdu návod na výpočet trov konania, resp. pomoc s takýmto výpočtom.

33. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že v prípade, ak okresný súd zjavne a hrubo pochybil už vo výroku svojho uznesenia o trovách konania, nie je z hľadiska ústavnoprávneho prieskumu potrebné bližšie sa venovať jeho samotným (čiastkovým) výpočtom.

34. Napokon v okolnostiach tejto veci nie je z pohľadu ústavného súdu potrebné odpovedať ani na otázku, či sa tarifná odmena za jeden úkon právnej služby mala vypočítať zo sumy určenej okresným súdom alebo zo sumy tvrdenej sťažovateľkou, keďže správny a zákonný postup v tomto prípade nezahŕňa ani jednu z označených možností.

35. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

III.

36. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd

môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

37. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

37.1 Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

38. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu).

39. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom.

40. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

41. Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

42. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade príslušnými ustanoveniami vyhlášky, a to za dva úkony vykonané v roku 2018 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie sťažnosti), a to za každý úkon vo výške 153,50 €, t. j. spolu v sume 307 €, čo spolu s režijným paušálom v sume dvakrát po 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 325,42 €. Ústavný súd nepriznal úhradu za vyjadrenie sťažovateľky z 23. novembra 2018, pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu. Keďže advokát JUDr. László Lengyel je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“), čo preukázal zaslaním kópie osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda celkovo priznal úhradu trov vo výške 390,50 € (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu).

43. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 3 výrokovej časti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

44. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2019